

Literatūra • menas • mokslas

DRAUGAS — šeštadienis priedas

1999 m. balandžio 3 d.

Nr. 65 (14)

Saturday supplement April 3, 1999

No. 65 (14)

LEONARDAS ANDRIEKUS

Kai alyvmedžiūos paukščiai sučiulbo

VIEŠPATIES RANKOS

Jau dangus ant alyvmedžių švinta —
Dievo žvilgsnis palies ir mane
Nebegrįs, nebegrįs su žibintais
Kristaus rankų surišti minia...

Mano Viešpaties rankos jau laisvos
Ir iškeltos iki debesų.
Jo mirtis miniai buvo tik žaistas —
Žaistas kryžiaus baisus.

O dabar žiūri ji lyg apstulbus
Į galybę mirties ir kančios,
Kai alyvmedžiūos paukščiai sučiulbo,
Bega judai tų rankų bučiuot.

Kurios laimino žmones bei žvėris
Ir visas nuodėmingas minias,
Žemę, dangų iš nieko sutvėrė
Ir giedoti prikelė mane.

Šitas rytmetis dar toks ankstyvas —
Bėkim Viešpaties rankų bučiuot.
Tuoj aušra atsivers ant alyvų,
Ant mirties, ant kančios...

MES TRYS

Mes trys keliavome į Emaus miestą —
Aš, tu ir jis.
Ten su mumis kartu keliavo
Ir liūdesys.

At, manė, kad visi gi esam lygūs —
Tamsos vaikai,
Keliaudami iš Dievo švento miesto
Savais takais.

Tik laimė, kad pasikvietėme jį nakvynėn
Į užiegos namus,
Kai tas baugus saulelydis grasino
Nuo jo atskirti mus.
Ten radom padengtą dailiausią stalą,
Graziai sudėstytas žuvis,
Ir laužiant duoną, mes surikome:
Tai Jis, tai Jis!

PALENGVĖS

Palengvės, palengvės —
Nebelauksim ilgai:
Po Velykų nakties
Džiūti baigia takai.

Nuo Judėjos slautų
Jėzus Kristus ateis
Tomui rodyt žaizdų,
Išdavejui atleisti;

Su mumis pakeliaut
Iki Emaus kartu,
O paskui eit toliau
Palydėti kitų.

Ir tave Jis atras,
Ir mane Jis paguos,
Pirm nei ryto žara
Aleliuja giedos.

Kristaus Prisikėlimas. Medis, aliejus. Magnasco Alessandro (Lisandrino). 1667-1749.

Mieli Broliai, Sesės

Šiandien, kartu su atgimstancija gamta, kartu su viso pasaulio krikščionimis, švenčiame didžiojo džiaugsmo šventę — Kristaus istorinį ir mūsų visų viltingą būsimąjį prisikėlimą pasaulio pabaigoje.

Kristaus prisikėlimu yra pagrįstas mūsų tikėjimas į šio gyvenimo kančių, vargų prasmę ir amžinosios laimės užtikrinimą.

Velykų paslapties deka, krikščionybė išsiplėtė visame pasaulyje ir po kiekvieno tariamo žlugimo keliai su nauju gyvastingumu.

Kai žydų aukščiausioji taryba svarstė, kaip sustabdyti apaštalių liudijimą, kad Jėzus Kristus yra Žadėtasis, tūkstantais metų lauktasis Mesijas, pasaulio Išganytojas, garsumas jų senatorius ir Šv. Rašto aiškintojas Gamalielis pareiškė: „Jei šis mokslas paeina iš žmonių, jis pats savaime išnyks, bet jei jis yra iš Dievo, jį negalėsime jo sustabdyti“ (Ap D 5,38-39).

Didžioji pasaulinė spauda religijai neskiria daug dėmesio, tačiau laikas nuo laiko, ypač didžiųjų švenčių proga, išspausdina gana gerų straipsnių apie religinį gyvenimą.

1997 metų Kaledų proga du įtakingiausi Amerikos žurnalai — *Newsweek* ir *US News and World Report* pateikė idomių duomenų apie žmonių reikalingumą. *Newsweek* rašo, kad nepaisant tariamo religijos išnykimo, žmonijos gyvenime religija tebėra gyva ir veikli.

Prancūzijos revoliucija atmetė religiją, kaip protą aptemdantį prietarą; marksistai religiją vadino žmonių opijumu; „pažangiųjų“ armijos žadėjo išsiaiškinti gyvenimo paslaptis. Visos jos dabar yra griuvėsiuose, rašo *Newsweek*. „Mes, sekuliaristai, sako viena iš žurnalistų pašnekovų, išgyvename pasitikėjimo krizę, kai tuo tarpu tikinčiųjų eilės netikėtai auga! Mes juokdavomės iš žmonių, kurie pažangos amžiuje buvo reikalingi religinių ramentų, dabar mes patys esame užsikrėtę miglotu spiritualizmu...“

Šiandien negalima įeiti į knygyną, tęsia *Newsweek*, neatsitrenkus galvos į knygą, užvardintą *Siela*. Religijos neapraktikuojanti Amerika yra priversta pripažinti transcendentinę antgamtinę realybę. „Amerika išgyvena didelį atbudimą. Religija atlieka didesnę rolę negu kad galėjome tikėti“ (*Newsweek*, 1997 XII 15).

Antrasis žurnalas — *US News and World Report* iškelia faktą, kad tikinčiųjų skaičius į Jėzus Kristaus prisikėlimą ir antrąjį atėjimą — grįžimą į pasaulį — per pastutinius tris metus padidėjo nuo 61 proc. iki 66 proc., įskaitant trečdali, kurie sakosi niekuomet nėra lankę bažnyčios. „Žmonės tiki, rašo žurnalas, jog žmogiška egzistencija ir istorija turi tikslą, ir kad ateinantis auksinis amžius užbaigs blogį ir neteisę“ (*US News and World Report*, 1997 XII 15).

Kristaus prisikėlimas yra ne vien jo dievybės patvirtinimas, bet įrodymas, kad Jėzus yra, kaip Šv. Raštas teigia, žmonijos pirmgimis ir mūsų

JULIJA ŠVABAITĖ

KAI ŠVENTRAŠČIAI NUTYLA

Kai šventraščiai nutyla,
ir nusidėjėliai
nesuklumpa,
valgydami duoną,
gerdami padaugintą
vyną,

ištroškę apsisvaiginti,
užsivilkę drabužiu
išduoto
ir nukankinto,

Prisikėlimą atneša
stipriji; —
kančias ištvėrę jų kūnai
pavasario rytą
drauge su
Kristumi...

PRISIKĖLIMUI AUŠTANT

Puodžiaus dirva,
Kraujo dirva,
Aukštieji Kunigai,
Seniūnai,
Rašto Žinovai,

Trys dešimtys
sidabrinių...

Ar bus jam
atleista?

Prisikėlimui auštant,
giliai giliai
širdy,
mažam sielos kampelyje
vilties
žvakelė...

NEPYK ANT PASAULIO

Viešpatie, Viešpatie,
nepyk ant pasaulio,
neteisk,
nebausk,
paglostyk,
atleisk!

Nuo maro, bado
ir ugnies
gelbėk tėvynę,
alkanus jos kūdikius
pamaitink
gerųjų rankomis...

Velykų rytą
Kristoforo vandeniu
sielas
nuplauk...

Atsiminkite!

Kaip kukliai Velykų istorija prasideda! Evangelijos pamini prisikėlimo įvykį anksti Velykų rytą, aušrai brekštant. Skubanties prie kapo su kvepalais patepti Jėzaus kūną, moterys pamatė, kad didysis akmuo buvo nuristas ir Jėzaus kūnas dingęs. Kaip tai įvyko ir kur Jėzaus kūnas buvo padėtas, jos nežinojo. Netikėto įvykio pritrenktos, jos nieko nebejaucia ir nieko neprisimena po Didžiojo Penktadienio; jos tik atėjo atlikti tai, ko anų laikų papročiai rei-

kelias į laimingą amžinybę: „Aš esu gyvenimas ir prisikėlimas, kas tiki mane... turi amžiną gyvenimą, ir aš jį prikielsiu paskutinįją dieną“ (Jn 11,25; 6,54).

Kuo gamtoje yra šalta, gyvybės apmarinanti žiema, tuo mums yra gyvenimo vargai, kančios ir kūniška mirtis. Kaip žiema nesunaikina gyvybės, o tik ją laikinai apmari- na, kad pavasarį su nauja jėga ir gyvastingumu prasi- veržtų, taip ir mūsų laikinoji mirtis, kurią Šventraštis vadi- na „miegu“ mūsų nesunaiki- na, o tik apmarina, kad pa- saulio pabaigoje galėtume prisikelti su išaukštintu ir su- dvasintu kūnu naujam, nesi- baigiančiam gyvenimui. „Jei su Kristumi kenčiame, su Juo busime ir išaukštinti“ (plg. 2 Tim. 2,12).

Pasitikėdami Kristaus prisi- kėlimu, jo pergale prieš blogį ir mirtį, viltingai žvelkime į savo asmeninę, tautos bei vi- sos žmonijos ateitį.

Džiugių Šv. Velykų linkiu vi- siems!

Vysk. Paulius Baltakis,
OFM

Kalavo mirusio laidojimui. Mo- kytiniai tuo tarpu klaidžioja panašioj migloj. „Tuščios šne- lykų rytą, aušrai brekštant. Skubanties prie kapo su kve- palais patepti Jėzaus kūną, moterų pranešimą apie tuščią kapą ir prisikėlusį Viešpatį. Si kukli pradžia, kuria Evangelijos aprašo didžiausią Dievo įvykį, yra daugiau negu idomos detalės. Jos rišasi su panašiais momentais mūsų gyvenime, kada mirtis išplešia iš mūsų tarpo mylimą žmogų ir mes vaikstome lyg apstulbę. Įvairūs klausimai tada spau- dia mus: ar kapinėse vieta parūpinta?, ar kunigui pra- nešta, ar laidojimo direktorius užsakytas, ar karstas išrink- tas, ar giminėm mirties žinia pranešta, ar testamentas pa- tikrintas? Jeigu žinote visa, kas reikalinga pasakyti ir pa- daryti mirties atveju, supran- tate, kad kukli Velykų Evan- gelijos pradžia įjungia mus vi- sus į jos istoriją.

Moterų ir mokytinių liūde- sys yra perversas dviejų an- gelų atėjimu. „Kam ieškote gy- vojo tarp mirusiųjų?“ (Luko 24:5), yra jų klausimas, kuris savyje išreiškia svarbų, mirtį naikinantį skelbimą apie Kristaus prisikėlimą. O tada pasakomas dar svarbesnis veiksmažodis: „Atsiminkite...“

Šis žodis Velykų Evangelijoje prašosi mūsų dėmesio. „Atsi- minkite!“ Kreipiamasi čia yra į mūsų nuostatų pajėgumą, ku- riuo Viešpats mus apdovanojo, būtent, mūsų atmintį: „Atsi- minkite, ką jis yra jums sa- kęs...“ (Luko 24:6). Mokiniai pakartoja tuos pačius žodžius, kuriuos Viešpats jiems kalbėjo anksčiau apie savo ateinantį kentėjimą, mirimą ir prisi- kėlimą. Asmeniškai skelbimu Jėzus kartotinai aiškino mo-

kytiniam savo artėjantį ken- tėjimą ir mirtį. Bet Velykų rytą nei vienas jų neprisiminė šių aiškių Jėzaus pranašavi- mų. Kodėl jie neprisiminė? Kodėl mes jų neatsimename?

Atsakymas gali būti sudė- tingas, bet pagrindinė prie- zastis aiški: nuodėmė užgro- bia Dievo pažado prisiminimą ir lygiai tada, kada jis mums labiausiai reikalingas prisi- minti. Tačiau, nepaisant ko- kių pasekmių mirtis turėtų mūsų atminčiai, mes negalime akių nukreipti nuo mūsų tik- rojo priešo, kuris yra mūsų užuomaršos pagrindas — pik- tasis, kuris pažadina „senąjį Adomą“ mumyse. Aišku, su- krėtimas padaro mūsų at- mintį tuščią; tai padaro ir baimė, ir pyktis, ir didelis rūpestis. Jie visi apmarina mūsų atmintį.

Kristaus prisikėlimo nepri- siminimas taip pat kyla iš to, kad mes gal niekad iš tikrųjų negirdėjome Dievo pažado, ne- bent prieš mus ištinkant kri- zei. Mokiniai, be abejo, klau- sėsi Jėzaus žodžių apie Jo ar- tėjantį kryžių, bet jie niekada jų negirdėjo, nes neatvėrė savo širdies šitam Jo žodžiui. Kad Mesijas turės kentėti pa- skutinį pažeminimą ir kry- ziaus gėdą, jiems buvo neįma- noma suprasti, nes jie, kaip ir mes, labai rimtai nevertino savo nuodėmės.

Mums irgi sunku patirti pri- sikėlimo džiaugsmą, jeigu ne- keliavome Gavėnios metu su Jėzumi dvasioje link Jeruzalės ir napatyrėme Didžiojo Penk- tadienio tamsumos.

Bet stebėkime, ką Dievo gar- binimas per Velykas padaro mūsų atminčiai. Galingi jaus- mai mūsų sielose, kuriuo Pri- sikėlimo šventė sužadina, tar- nauja mums Jo prisikėlimą prisiminti — ir vis iš naujo prisiminti, ne vien tik Velykų švenčių iškilmingose pamal- dose. Didelio Dievo veiksmo atsiminimas Jo Sūnaus prisi- kėlime nereiškia vien su- grįžti prie Jo tuščio kapo Ve- lykų rytą, bet prisiminti Jo prisikėlimą tokiu būdu, kada mes žiūrime pirmyn į rytojų ir į kiekvieną mūsų gyvenimo dieną, kurią Jis lydi, būdamas mūsų amžinu Palydovu.

Prisiminkime tad Kristaus prisikėlimą, kada gyvename ir dirbame Viešpaties pasaulyje. Sujunkime Jo prisikėlimą su savo gyvenimu ir savo kasdie- ninio darbu. Būdami pašaukti Dievo Dvasios krikštu, mes tu- rime pašaukimą savo kasdie- niniam darbui. Prisiminkime Jo prisikėlimą, kada einame į darbą. Atkreipkime savo dė- mesį pakartotinai į Kristaus gyvybingą veiklą pasaulyje. Tiesa, pasaulyje daug kas išblaško mus ir nukreipia nuo tikslo. Tačiau prisiminti Kris- taus prisikėlimą, reiškia prisi- minti, kad Jis prisikėlė su pa- saulio nuodėmių išgydymu. Visa, kas trukdo Kristaus dar- bui pasaulyje, pagaliau išnyks, nors tai ne visuomet mums akivaizdu. Bet visa, kas liudi- ja prisikėlusio Kristaus darbą pasaulyje per Jo bendradar- bius, išliks amžinai. Mes esame Velykų švenčių žmonės. Mes negalime su nevimti žvelgti į pasaulį, kurį Dievas mylėjo per Kristų.

(Nukelta į 2 psl.)

Dievo kūrybos drama

KUN. V. RIMŠELIS, MIC

„Pradžioje buvo Žodis, tas Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas. Jis pradėjo buvo pas Dievą. Visa per jį atsirado, ir be jo neatsirado nieko, kas tik yra atsiradę“ (Jn. 1, 1-3). Jonas evangelistas čia kalba apie pasaulio sukūrimo pradžią. Pasaulis neatsirado pats per save. Jį sukūrė Dievas, kuris neturi pradžios. Jis yra amžinas. Kas yra Dievo amžinybė, atseit, kas yra Dievas, mes savo protu negalime suvokti. Negalime jo buities gelmių žmogaus protu išsemti. Iš jo darbų, iš Jo kūrybos ir iš Jo paties apreiškimo mes šiek tiek sužinome, kas yra Dievas ir koks jo veikimas. Kai sakome, kad Jis yra amžinas, tai reiškia, kad Dievas neturi pradžios.

Visas pasaulis dėl Kristaus

Savo amžinybėje Dievas yra be perstojo kūrejas. Niekas mums nepasakys, ką Dievas prieš mūsų pasaulio sukūrimą veikė. Gal Jis yra sukūręs be skaičiaus dar didesnių erdvių už mūsų pasaulį. Ar tose erdvėse buvo ir ar yra protingi gyvūnai, taip pat mes šioje žemėje nesužinosime. Jono Evangelijos prologe sakoma, kad Dievo Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų. Tas Dievo Žodis vadinamas Dievo Sūnumi. „Jis buvo pasaulyje, ir pasaulis per jį atsirado, bet jo nepažino. Pas savuosius atėjo, o savieji jo nepriėmė“ (Jn. 1, 10-11). Gali mums atrodyti, kad Dievui nepasisekė sukurti gerą ir tobulą pasaulį. Didieji filosofai ir teologai tvirtina,

kad mūsų pasaulis, kuris yra pilnas vargų ir ašarų, kuris vadinamas ašarų pakalne, yra pati didžiausia ir tobuliausia Dievo kūryba. Begalines erdves ir jose mūsų pasaulį galime pavadinti Dievo kūrybos drama, dieviška opera, kurioje vyksta Dievo kūrinių vaidinimas. Ta dieviška opera vyksta laikų tėkmėje. Kai žmogus praranda tikėjimą ir viltį, ir visa, ką mes gauname pažinti per Dievo apreiškimą, tada jis nutaria išeiti iš to dieviško vaidinimo. Jis nutaria grąžinti bilietą, su kuriuo įėjo į šį pasaulį, nes yra praradęs viltį baigti savo rolę laimėtoju visai amžinybei.

Ta visą Dievo ir Jo žmonių veikimą iš dangaus stebi angelai. Kai Viešpats Jėzus gimė Betliejuje visų apleistoje kuteleje dangaus angelai Jam garbės giesmę giedojo. Išstremtieji

šioje dieviškoje poemoje ir dramoje Viešpats Jėzus yra pagrindinis ir visų svarbiausias veikėjas, nes Jis yra visatos galva. Kaip Šv. Povilas sakė: „Jis yra neregimojo Dievo atvaizdas, visos kūrinių pirmgimis, nes jame sukurta visa, kas yra danguje ir žemėje, kas regima ir kas neregima, ar sostai, ar viešpatystės, ar kunigaikštystės, ar valdžios, visa yra sukurta per jį ir jam“ (Kol. 1, 15-16). Jis yra išaukštinęs Dievo Sūnus — tikras Dievas ir tikras Žmogus. Del Jo išikūnijimo visos pasaulis yra sukurta. Jis yra visos kūrybos atbaigimas ir gražiausias žiedas. Visi pasaulio įvykiai yra surišti su Išikūnijimo paslaptimi. Nuo amžių Švč. Trejybėje buvo nutarimas, kad Dievo Sūnus priims žmogaus prigimtį. Visi kūrinių darbai ir gaunamos iš Dievo malonės turės prisitaikyti prie Išikūnijimo paslapties, nes išikūnijęs Dievas „yra pirma visų daiktų, ir visa juo laikosi“ (Kol. 1, 17).

Blogio pradžia danguje

Išikūnijimo paslaptis buvo angelų sukilimo priežastis. Kai jų bandymui buvo pareikšta, kad Dievo Sūnus priims žmogaus prigimtį ir tam Dievui — Žmogui angelai turės tarnauti ir Jį garbinti, tai pats pirmas Liuciferis — Šviesos nešėjas — atsisakė tokią Dievą garbinti ir Jam tarnauti. Jį pasekė ir daugybė kitų angelų. Danguje įvyko sukilimas prieš Dievą. Prieš sukilėlius išėjo kovoti su savo pasekėjais Arkangelas Mykolas. Jo ginklas buvo šūkis „Kas kaip Dievas?“ Visi sukilėliai iš dangaus buvo išstremti. Kai mokiniai Kristui su džiaugsmu pasakojo, kad dėl Jo vardo demonai jiems yra paklusnūs, Viešpats jiems tarė: „Mačiau šėtoną, kaip žaibą krintantį iš dangaus“ (Lk. 10, 18). Dieviškoje kūrybos dramoje antroji po Kristaus svarbiausia asmenybė yra Jo Motina, Nekaltai Pradėtoji Mergelė Marija.

Tą visą Dievo ir Jo žmonių veikimą iš dangaus stebi angelai. Kai Viešpats Jėzus gimė Betliejuje visų apleistoje kuteleje dangaus angelai Jam garbės giesmę giedojo. Išstremtieji

iš dangaus piktieji angelai taip pat stebėjo Kristaus gyvenimą. Jų didieji priešai žemėje yra išikūnijęs Dievas Jėzus Kristus ir Jo Motina. Jų kova prieš Dievą vyksta šioje žemėje visą laiką. Jiem svarbu sunaikinti Dievybės Žmogų, del kurio jie buvo išstremti iš dangaus. Su jų įkvėpimu Erodas nutarė tik gimusį vaikelį Jėzų nužudyti. Šėtonas, taip kaip ir Dievas, veikia šiame pasaulyje per žmones. Iš Evangelijų matome, kad Kristaus laikais Palestinoje buvo labai daug piktųjų dvasių apsestųjų. Kur Kristus buvo, ten buvo ne tik Jo sergėtojai angelai, bet ir piktosios dvasios, kurios visą laiką tykojo Jam pakenkti.

Šėtonas Viešpatį Jėzų gundė tyruose. Jis atėjo pas Jėzų kaip geras patarėjas. Kai Viešpats Jėzus atmetė visus patarimus, tada šėtonas pažadėjo Jam atiduoti visas pasaulio karalystes, jei Jėzus jį pagarbina. Jeigu Kristus buvo gundomas, tai yra gundomi ir Jo atpirktieji žmonės. Labiausiai piktosios dvasios veikė fariziejų, kunigų, Rašto žinovų, rabinų tarpe. Šėtonas juos visą laiką kiršino prieš Kristų. Jo tikslas buvo Kristų nužudyti. Po Kristaus iškilmingo įžengimo į Jeruzalę „aukštieji kunigai bei tautos seniūnai susirinko ir rūmus vyriausiojo kunigo, kuris vadinosi Kajafas, ir nusprendė suimti Jėzų klasta ir nužudyti“ (Mt. 26, 3-4). Kristaus apaštalas Judas Iskarijotas buvo taip pat šėtono įtakojamas. Jis nuėjo pas aukštuosius kunigus ir susitarė savo mokytoją jiems išduoti už trisdešimt sidabrinių.

Kristaus kančia

Tai buvo ketvirtadienis prieš Velykas. Tą vakarą buvo

Kristus pas Pilotą. Aliejus, drobė. Nežinomas XVIII a. dailininkas.

sutarta suimti Kristų. Po velykinės vakarienės Viešpats Jėzus nuėjo su apaštalais į alyvų darželį. Judas Iskarijotas, dar nebaigęs vakarienės, nuskubėjo pas samokslininkus suimti Kristų. Alyvų darže prasidėjo Jėzaus kančia. Dieviškomis akimis Jis matė visą savo kančią, mirties agoniją, Motinos Marijos kentėjimus. Jo siela buvo mirčiai nuliūdusi. Jis pradėjo krauju prakaituoti ir šaukėsi į savo dangiškąjį Tėvą: „Mano Tėve, jei įmanoma, tepalpenkia mane ši taurė. Tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip tu“ (Mt. 26, 39).

Judas Iskarijotas atėjo su dideliu būriu ginkluotų kalavijais ir vėzdais. Tai aukštųjų kunigų ir tautos seniūnų atsiųsti tarnai ir samokslininkai. Pabučiavimu Judas jiems išdavė Viešpatį Jėzų. Tada visi mokiniai paliko Jėzų ir iš baimės pabėgo. Atvestas Jėzus pas vyriausią kunigą Ka-

jafą buvo teismo tarybos tardomas. Vyriausias kunigas Kajafas paklausė Jėzų, kad su priesaika gyvąjam Dievui Jis atsakytų, ar Jis yra Mesijas. Jėzus atsakė: „Taip yra, kaip sakai. Bet aš jums sakau: nuo šiol jūs matysite Žmogaus Sūnų, sėdintį Visagalio dešinėje ir ateinantį dangaus debesyse“ (Mt. 26, 64). Šitaip Jėzus paskelbė, kokia bus dieviškosios dramos pabaiga šioje žemėje. Vyriausias kunigas Kajafas pasipiktino. Jis perspėlė drabužius ir šaukė, kad Jėzus piktžodžiauja. Aukštieji kunigai ir visa teismo taryba paskelbė, kad Jėzus vertas mirties. Rytui išausus, jie Viešpatį Jėzų surištą nuvedė ir atidavė valdytojui Pilotui.

Kai išdavikas Judas patyrė, kad Jėzus pasmerkta mirčiai, susigraudinęs nunešė trisdešimt sidabrinių atgal aukštiesiems kunigams ir seniūnams ir trenkė juos šventykloje ant grindų, šaukdamas: „Nusidėjau, išduodamas nekaltą kraują“ (Mt. 27, 4). Išbėgęs jis prasiskverbė pro triukšmingą žmonių masę. Kristus buvo vedamas pas Pilotą. Kristaus ir Judo žvilgsniai susitiko. Kristaus liūdnas žvilgsnis dar labiau pradėjo draskyti Judo sąžinę. Jis, piktosios dvasios apsėstas, kaip šuo pasiutęs, nubėgo už Jeruzalės netoli nuo Golgotos kalno, radęs pirmą medį, pasikore.

Pilotas apklausinėjo Jėzų ir pranešė miniai, kad jis Kristuje neranda jokios kaltės. Minia pradėjo dar labiau šaukti, kad Kristus vertas mirties. Sužinojęs Pilotas, kad Jėzus yra galilėjietis, pasiuntė Jį pas Erodą. Erodas Jėzų pradėjo visai klausinėti, bet Jėzus jam neatsakinėjo. O aukštieji kunigai ir Rašto aiškintojai be paliovos Viešpatį kaltino. Įtūžęs Erodas Jėzų paniekino ir išjuokė. Aprengęs Jį baltu drabužiu, grąžino atgal pas Pilotą. Šventės proga Pilotas paleisdavo vieną kalinį. Tuomet jis turėjo garsų kalinį, vardu Barabą. Taigi Pilotas paklausė minios, kurį paleisti, ar Jėzų, vadinamą Mesiją, ar Barabą. Minia pradėjo šaukti, kad Jėzų reikia prikryžiuoti. Pilotas nusiplovė rankas minios akivaizdoje ir tarė, kad jis nekaltas dėl šio teismo kraujo. O visi žmonės šaukė: „Jo kraujas tekranta ant mūsų ir mūsų vaikų!“ (Mt. 27, 25).

Mirtis ant kryžiaus

Kareiviai, nuplakdinę ir apvainikavę erškėčių vainiku, nusivedė Jėzų nukryžiuoti. Jie uždėjo Jėzui ant kaklo virvę,

ant kurios buvo prišta lenta su parašu „Jėzus Nazaretis Žydų Karalius“. Kryžiaus kelio procesija prasidėjo nuo Pretorijumo. Procesijai vadovavo šimtininkas Longinas. Kryžius nešė Viešpaties Jėzui apsunkino ta lenta ant kaklo ir erškėčių vainikas. Žydai nuolat akmenimis Jėzų metė. Netoli Jėzausėjo šventos moterys ir Viešpaties Motina Marija. Ji matė, kaip Jėzus vis suklumpa ir net kelis kartus pagriuvo. Longinas bijojo, kad Jėzus dar prieš Kalvarijos kalną gali numirti. Jis priverė ūkininką kirenietį Jėzaus kryžį užnešti ant Kalvarijos kalno. Marija prisiartinė prie Jėzaus, taip pat svyrudama ir verkdamą, norėdama Jį apkabinti. Viešpats Jėzus, daugiau pajutęs

nei kaip pamatęs arti savo Motiną, pradėjo šauktis Jos pagalbos: „Motinėle, Motinėle!“

Ant Kalvarijos kalno tuojau prie kryžių atsirado keturi budeliai, rankose turėdami vinis, plaktukus, didelius kaip kūjai, ir virves. Jie įsakė pasmerktiesiems nusirengti. Jie numetė visiems trims skudurus strėnoms apsiršti. Marija nusiėmė nuo galvos savo veliuną ir padavė Jonui nunešti Longinui, kad šis paduotų Viešpačiui Jėzui. Jėzus pažino, kad tai Jo Motinos veliuną, visas drėgnas nuo ašarų. Kai Jis apsiršo strėnas, veliuną nuo kraujo pradėjo raudonuoti. Minia, pamaciusi Jėzaus sužalotą ir kraujuotą kūną, dar labiau pradėjo siūnėti. Budeliai du pasmerktus plėšikus pririšo virvėmis prie kryžių. Plėšikai šaukė ir keikėsi, kaip įmanydami.

Jėzus labai ramiai atsigulė ant kryžiaus. Du budeliai su keliais prispaudę Viešpaties krūtinę, o kiti du rankas taikė prie kryžiuje padarytų skylių. Vienas jų, prispaudęs dešinę ranką prie skylės, trenkė su kūju į vinį. Viešpats Jėzus baltu balsu suriko. Marija skausmingu balsu taip pat atsiliepė. Vinį kalimas skambėjo po Kalvarijos kalną. Bet Jėzus jau tylėjo, nes Jis stengėsi mažinti savo Motinos skausmą. Budeliai kryžių su prikaltu Jėzumi nuvilko per akmenuotą žemę prie duobės tarp dviejų latrų. Taikomas kryžius statyti į duobę į visas puses siūbavo. Pagaliau Viešpats Jėzus pakibo ant savo žaidžų. Jis kentėjo pačias žiauriausias kančias per tris valandas, kokias tik šėtonas gali išgalvoti.

(Nukelta į 3 psl.)

Atsiminkite!

(Atkelta iš 1 psl.)

Prisimenant Kristaus prisikėlimą, kiekviena mūsų gyvenimo diena yra nauja proga investuoti mūsų energiją, investuoti laiką ir gabumus už teisingumą, vientisumą, žmonių gerovę ir taikingą sugyvenimą pasaulyje. Išlikti ištikimais tokiame pašaukimui, mums reikia motyvacijos, kuri lengvai neišsisemia. Prisiminkime, kad Kristus prisikėlė padaryti mus savo kasdieniniams bendradarbiais visokeriopai tarnybai Jo pasaulyje. Prisiminkime Kristaus prisikėlimą, kai mes užimame savo vietas Viešpaties surinkime, mūsų parapijose. Ar Velykos liktų Velykomis, jeigu tikintieji pasiliktų namuose ir privačiai giedotų „aleliujas“, arba gal visai jų negiedotų? Mes susirenkame švęsti Velykų šventės, nes tai Prisikėlusio valia. Bet mes buriames ir kiekvieną sekmadienį pamaldoms, kada prisikėlusio Kristaus buvimas mūsų tarpe ir Jo žodis, ir Sakramentai mūsų sielą maitina. Jo Žodis ir Jo Dvasia jungia mus tikintųjų bendrystėje. Jo bendrystės pamatas yra meilė, ne prievarta. Tegul parapijos sergantieji mums primena Kristaus Bažnyčios esminį darbą, kada mes prisimename vieni kitus savo meile, malda ir tarpusavio parama.

Mes zinome, gal net per gerai, kad Kristaus surinkimas pasaulyje nėra tobulas. Jis susideda iš žmonių su visokiomis žmogiškomis silpnėmis. Nepaisant to, yra stebuklas, kad Dievas veikia ir atlieka savo darbą per netobulus žmones: Jis išlaiko tikintųjų bendrystę, atleidžia jai, atnauja

ją ir paskatina ją tarnybai tarpusavyje bei viešumoje. Prisiminkime Kristaus prisikėlimą, nes iš to Bažnyčia gyvena ir išgyja Jėgą savo misijai, nepaisant žmogiškų netobulumų.

Pagaliam prisimink Kristaus prisikėlimą savo asmeniškam gyvenimui. Mes turime natūralų susidomėjimą savo galutiniu gyvenimo likimu. Taip ir turi būti. Kada mes savo pasiekimais išskylame aukštai ir kada mūsų taurė sklidina, prisiminkime tada Kristaus prisikėlimą, kaip pagrindą mūsų palaimai. Tai mums suteikia tvirtumą ir pastovumą. Kada gyvenimas mūsų slepia ir grasina sunkumais, netikra ateitis, ir tada prisiminkime Jėzaus prisikėlimą, kaip mūsų paguodą.

Galutinė ir svarbiausia Dievo dovana mums yra ta, kuria Jis padeda mums prisiminti, kad mūsų žemiškos kelionės gale mus laukia Jo šviesa ir Jo meilė, ne tamsa ir žlugimas. Taip pasitikėdami mūsų žemiškos kelionės galu, mes galime prisiminti prisikėlusį Kristų visados — ir mūsų kasdieniniame gyvenime, ir mūsų pasaulyje, ir Bažnyčioje. Tokiu prisiminimu gyvasis Kristus traukia mus artyn Savęs ir suteikia zadėtą atbaigimą visam.

Atsisveikindami mes dažnai linkime vienas kitam „Laikykis!“ Pasaulio audros gi yra per galingos, kad mes patys išsilaikytume savo jėgomis. Velykų geroji naujiena mus ragina: „Laikyk Kristaus prisikėlimą savo širdyje!“

Hansas Dumpys
Lietuvių evangelikų liuteronų vyskupas išeivijai

Mirusio Kristaus apraudojimas. Drobė, aliejus. Veronese Paolo 1528-1588.

Nukryžiuotasis. Medis, aliejus. Francisco Herrera El Mozo (jaunesnysis), g. 1612 Sevilijoje.

Tikroji meilė — gyvenimas kitiems

VIRGINIJA PAPLAUSKIENĖ

Danutė Augienė.

Pavasaris dosnus ne tik saulės spinduliais, pirmomis kvapnėmis gėlėmis, valiūkiškais vėjais, sugrįžtančių paukščių dainomis, bet ir gražiais turtingais jubiliejais. Vienas tokių ir yra Danutės Lipičūtės Augienės garbus jubiliejus.

Vaikų rašytoja, poetė, ilgametė žurnalo *Eglė* darbininkė šiuo metu gyvena Bostone.

Norėčiau *Draugo* skaitytojams priminti Danutės Augienės nueitą kelią, kuris buvo sunkus ir ne rožėmis klotas... Gimė ji Bernotuose, Betygalos valsčiuje. Spalvingi vaikystės įspūdžiai ir dabar neblėsta širdyje. „Mano vaikystė prabėgo ant svajingų Dubysos krantų. Čia gėrėjaisi saulėlydžiais, čia vėriau žemuoges ant smilgų, čia giraitėje rinkau baravykus ir raudonikius...“ Duryš ir nerūpestingą vaikystę užsitrenkė mautė mirus. Netekus mamos, dėdė Maironis (Kotryna — jauniausia Maironio sesuo) nusivežė Danutę į Kauną. Gi-

liai atmintin įsirežė gyvenimas dėdės namuose. Ji prisimena jo ir tetos Marcelės globą, meilę, šilumą. Ji augo rūpestingai prižiūrima, tvarkingai auklėjama. Visus Kotrynos vaikus (o jų buvo septyni), Maironis išleido į mokslus, visais rūpinosi, visus globojo. Vieni gyveno ilgiau, kiti trumpiau didinguose Maironio namuose. Štai ką prisimena Danutė: „Dėdė mums dalino savo širdies šilumą. Visą septynetą jis leido į mokslus: nuo vyriausiojo Mikalojaus iki mažesnio — pagranduko. Jis leido naudotis savo tuščiais kambariais, paprašęs seserį Marcelę imtis atsakingos, sunkios pareigos — mus maitinti, rengti, žiūrėti tvarkos, kęsti jaunatviškas išdaigas. Man buvo tik aštuonetas metų, kai atkeliavau į dėdės namus. Jo padedama, baigiau „Aušros“ mergaičių gimnaziją. Jis niekad mūsų nebarė. Jis buvo kantrus ir atlaidus, mylėjo mane...“ Savo dėdės namuose ji gaudavo ir pirmąsias bendravimo pamokas. Čia rinkdavosi įvairūs svečiai — valdžios vyrai, meno žmonės — aktoriai, dailininkai, dailininkai, poetai, rašytojai. Maironis niekad neišskirdavo ir giminaičių — sodo davo už bendro vaišių stalo. Tai buvo puikios bendravimo pamokos, neužmiršamos akimirkos. Jis išmokė mylėti ir puoselėti gimtąją kalbą.

Jau gimnazijoje Danutė pradėjo kurti. Parašė vaidinimą, skirtą Vytauto Didžiojo jubiliejui. Jis buvo pastatytas ir turėjo pasisekimą. Tai paglostė jauna širdelė. Įstojo į Vytauto Didžiojo universitetą. Danutė prisimena su didžiuo-

Marcelė Mačiulytė su giminaitė Danute Lipičute.

siu malonumu metus, praleistų universitete. Ji klausė įdomias V. Krėvės, V. Mykoliaičio Putino, P. Skardžiaus ir kitų paskaitas. Dalyvavo „Satrijos“ draugijos veikloje. Sėkmingai baigusi universitetą, gavo stipendiją tolimiesiems studijoms į Sorbonos Fonetikos institutą.

Paryžiuje ji ir sutiko savo gyvenimo draugą — Paulių Augustinavičių — Augių. Šis užsispyręs, atkaklus žemaitis buvo taip pat gavęs stipendiją ir studijavo dailę. Jaunieji pamilo vienas kitą, o grįžę į Lietuvą, sumainė aukso žiedus. Lietuvoje abu mokytojavo. Likimas jiems buvo dosnus — susilaukė penketo vaikų — Rasa, Jurgis, Dziugas, Rūta, Sauliukas.

Deja, nerūpestingą gyvenimą nutraukė artėjanti antroji rusų okupacija. Rimta grėsmė buvo pakibusi virš jų šeimos. 1940 metais buvo išvežtas Danutės brolis Mikalojus Lipičius (finansų departamento direktorius), 1941 metais birželio 14 d. buvo išvežta į Sibirą sesers Elenos Lipičūtės Babonienės visa šeima, o kar-

tu ir Maironio sesuo Pranciška. Taigi „raudonosios paukšties“ šešėlis buvo grėsmingai pakibęs virš Danutės šeimos. Pasirinkimas buvo menkas — arba būti ištremtiems į Sibiro palybes, arba palikus gimtąją žemę, bėgti į nežinią.

Motinos balsas ir instinktas gelbėti savo vaikus pakuzdėjo pasirinkti antrąjį variantą. Išvyko į Austriją. Abu menininkai neprarado pusiausvyros. Vyras dalyvauja parodose, redaguoja meno žurnalą *Mintis*, o Danutė kuria eilėraščių vaikams, rašinėja į *Žiburėlį*. Visi kantriai laukė, kada gi galės patekti į laisvą šalį ir išsivaduoti nuo bolševikų persekiojimo baimės. Stovykloje Danutei teko patirti dar vieną skaudų praradimą — staiga mirė jaunutis sūnelis Sauliukas. Tai buvo skaudus išgyvenimas.

Vėliau sėkmingai pasiekė Ameriką. Čia gyvenimas nelepino — teko daug dirbti sunkius fizinius darbus. Patekus į svetimą šalį, reikėjo užsidirbti pragyvenimui ir būstui. Po visų sunkių darbų ji rado jėgų kurti. Ji sako — „Aš bijo-

jau, kad vaikai gali užmirti gimtąją kalbą, suamerikonėti. Tada ir pradėjau kurti pasaką po pasakos, eilėraščių, po eilėraščių“. Ji beldėsi į vaikų širdes, keliavo į vaikų pasaulį. Ji sėjo jų širdelėse gerio ir grožio grūdus. Atskiromis knygelėmis išėjo *Močiutės pasakos*, *Lietuvoje išėjo knyga Eilėraščiai*. O daugiausia eilėraščių ir pasakų išspausdinta *Eglutėje*, *Drauge*, *Aiduose*. Jos vaidinimai vaikams pastatyti Čikagoje ir Lietuvoje.

Gyvenimas pradėjo išibėgėti — vaikai augo. Vyras buvo garsus menininkas, dalyvavo įvairiose parodose. Galima buvo lengviau atsikvėpti ir daugiau rasti laiko kūrybai. Atrodė, kad rūpestiai eina į šoną. Bet gyvenimas ir vėl iškrėtė piktą pokštą. Staiga mirė mylimas vyras. Skaudus buvo išgyvenimas. Bet ir čia Danutė nepalūžo — reikėjo rūpintis vaikais, leisti į mokslus. Ji žinojo, kad turi rūpintis savo vyro Pauliaus kūrybos įamžinimu. Jos dėka išleista stambi monografija *Paulius Augustinavičius*. Savo poezijos knygelę taip pat iliustravo vyro grafikos darbais. Ji norėjo sugrąžinti jį į Lietuvą. Didelę darbų kolekciją padovanojo Vilniaus Dailės muziejui. Išleistas Augiaus iliustruotas *Pupų pasaka*, Salomėjos Bačinskaitės *Eglė žalčių karalienė*, ruošiamasi išleisti *Zemaičių vestuvės*. Išleisti ir grafikos atvirukai. Danutė dažnai lankosi Lietuvoje. Ji, kaip ir vaikystėje, sugrįžta į dėdės namus, vedama kilnių tikslų. Čia išsikūrusiam Maironio muziejui ji siuntia knygas, žurnalus. Remiantis jos atsiminimais, atkurti Maironio kambariai.

Išskridus vaikams iš šeimos lizdo, Danutė nusprendžia atsisakyti didelio namo Marquette Parke, Čikagoje, ir pasirenka asketišką gyvenimą Putname, Nekaltai Pradėto-

sios Marijos seserų vienuolyne. Ilgus metus gyveno asketiškai, neleidama sau jokių prašmatnybių. Tuo tarpu siuntė siuntinius giminaičiams į Lietuvą, neturtin-giems našlaičiams. Savo meilę ir rūpestį dalina visiems, pagalbos prašantiems. Jos gyvenimo tikslas — daryti gera kitiems.

Ji rašo: „Aš supratau, kad žmogus gali būti tikru žmogui tik atiduodamas save kitiems. Aš supratau, kad tikroji meilė — tai gyvenimas kitiems. Kai mylime žmogų — mylime Dievą ir padvelkia į mus dangaus šiluma, o jei to artumo, tos šilumos yra mažai, esame kalti mes patys. Esu menka, bet degu noru dalintis meile su kitais. Norėčiau, kad išmoktumėte pasidžiaugti

kiekviena gražiai praleista diena, kiekvienai laimingai sutiktu vakarui, kiekvienam geram žmogui mūsų kelyje. Reikia eiti į gyvenimą plačiai iš-kęstomis rankomis, kad galėtum visus apglėbti ir priglausti prie širdies. Visus blogus ir gerus — saulę šviečia vi-siems...“

Ir Danutė džiaugiasi kiekviena smulkmena, kiekvienu geru darbu, kviesdama ir mus kartu džiaugtis. Balandžio pirmą ji švęs savo gražią sukaktį. Norėčiau, kad tą dieną ir ne tik, ją apgaubtų artimųjų meilė ir šiluma, kad neklostytų demesio ir paguodos. O mūsų visų Lietuvoje — yra kuklus žodžiai: „Ačiū, kad esate su mumis. Gražių kūrybinių pavasarių Jums“.

Danutė Lipičutė-Augienė nerūpestingos jaunystės laikais Kaune su broliais Stasiu (kairėje) ir Algirdu. Visus septynis sesers Kotrynos vaikus (ju tarpe ir Danutę) dėdė Mačiulis-Maironis išleido į mokslus, visais rūpinosi ir globojo. Nuotr. Alvydo Urbano

Dievo kūrybos drama

Atkelta iš 2 psl.

Ant Kalvarijos kalno įvyko šėtono ir jo pasekėjų kerštas Dievo Sūniui. Jie danguje sukli-mė prieš Dievą kovą pralaimėjo, o čia žemėje, atrodo, kad jie prieš Dievą laimėjo. Aukštieji kunigai su Rašto zinovais ir senionais, šėtono sukurstytais prieš Dievo Sūnų, irgi tikėjo, kad jiems pasisekė Jėzų sunaikinti. Praeiviai užgauliojo Jėzų, pakibusi ant kryžiaus ant savo žaidų. Dar labiau tyčiojosi aukštieji kunigai su Rašto aiškintojais, kalbėdami: „Jis pasitiekė Dievą, tad teisvaduoja jį dabar, jeigu juo rūpinasi, nes jis yra sakes: 'Aš Dievo Sūnus'. Taip pat jį plodo ir kartu nukryžiuoti plėšikai“ (Mt. 27, 43-44).

Prie Jėzaus kryžiaus stovėjo Viešpaties Motina, Marija Klotienė, Marija Magdalietė ir Jonas, ištikimasis apaštalas. Prieš pat mirtį Viešpats Jėzus savo Motiną pavedė Jono priežiūrai, sakdamas, kad Ji yra jo Motina, o jis yra Jos sūnus. Iš dešinės nukryžiuotasis latras susigraudino, kai iš kairės latras nesiliovė įžeidinėti Jėzų, nes gerasis latras pajuto, kad Jėzus nieko blogo nėra padaręs. Jis gailėsio pagautas tarė: „Jėzau, prisimink mane, kai ateisi į savo karalystę“ (Lk. 23, 42). Jėzus jam atsakė: „Jūs tiesų sakau tau, šiandien su manimi busi rojuje“ (ibid.). Jėzus paskutinėje mirties agonijoje pažvelgė į verkiančią Motiną Mariją ir

dar kartą prabilo į savo dangišką Tėvą: „Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane aplėdai?“ (Mt. 27-46). Marija, Jėzaus Motina, iškėlus rankas, bandydama tarsi Jėzų apglėbti, iš liudėsio gelmių šaukėsi dangaus pagalbos: „Mano Sūneli, Mieliausias Sūneli!“ O Jėzus galingu balsu sušuko: „Tėve, į Tavo rankas atiduodu savo dvasią“ (Lk. 23, 46). Ir su tais žodžiais Viešpats numirė.

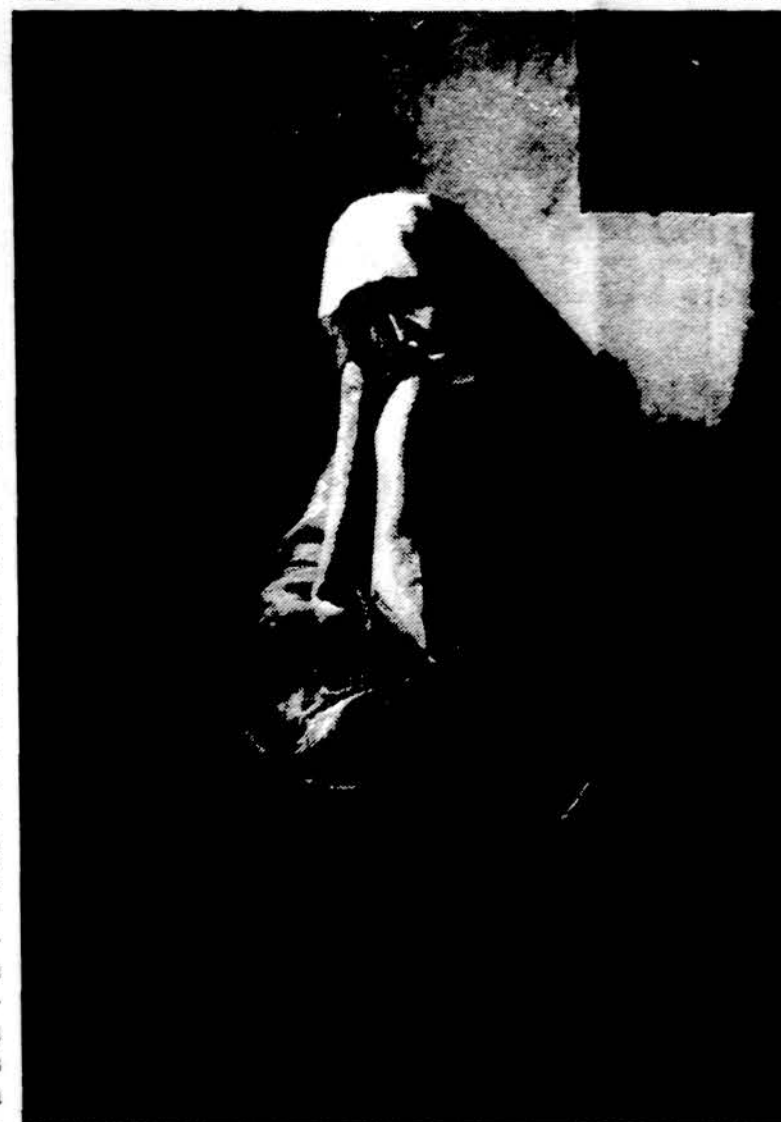
Kristaus palaidojimas

Žydai prašė Piloto, kad nukryžiuotiesiems būtų sulaužyti blauzdikauliai. Atėję kareiviai sulaužė blauzdas abiem nukryžiuotiems latrams. Viešpačiui Jėzui blauzdų nelaužė, nes jie matė, kad Jėzus yra tikrai miręs. Bet šimtininkas Longinas ietimi perdūrė šoną. Iš šono ištekojo šiek tiek vandens ir kraujo. Nikodemas gavo iš Piloto leidimą Viešpaties kūną nuimti nuo kryžiaus. Marija, verkdamas ir dejuodama, sėdėjo prie kryžiaus. Nikodemas, Juozapas Arimateie-tis ir apaštalas Jonas, nuėmė nuo kryžiaus kūną, bandė jį padėti ant drobės prie kryžiaus, bet galva ir rankos nesusivirsios su atvirom žaizdomis grubią žemę siekė. Marija paprašė, kad kūną ant Jos kelių padėtų. Ji ašaromis Viešpaties veidą laistė ir bučiavo. Čia išsipildė, ką per Vaikelio Jėzaus paaugojimą šventykloje Simeonas Marijai pranašavo:

„Štai šis skirtas daugelio Izraelyje nupuolimui ir atsikėlimui. Jis bus prieštaravimo ženklas, — ir tavo paties sielą pervers kalavijas, — kad būtų atskleistos daugelio širdžių mintys“ (Lk. 2, 34-35).

Golgotos pakalnėje buvo sodas ir Juozapo Arimateiečio kapo rūšys, kuriame dar nie-

kas nebuvo laidotas. Nikodemai atsinešė apie šimtą svarų miros ir alavijo mišinio. Juozapas ir Nikodemas suvyniojo Jėzaus kūną į drobules su kvepalais ir paguldė naujame kape. Ant rūšio angos jie užrėdė didelį akmenį. Rytuoju dieną aukštieji kunigai ir farizejai nuėjo pas Pilotą paprašyti, kad kareivių sargyba

Sopulingoji su erškėčių vainiku. Drobe, aliejus. Nežinomas XIX a. pabaigos dailininkas.

saugotų kapą iki trečios dienos, kad Jėzaus kūno Jo mokiniai neišvogtų ir negalėtų skelbti, jog Jis prisikėlė, nes Jis yra pasakęs, kad prisikels iš numirusių trečią dieną. Esą, ta apgavystė būtų blogesnė už pirmąją. Tada jie nuėję paženklino antspaudu akmenį ir pastatė sargybą“ (Mt. 27, 66).

Kristus prisikėlęs iš numirusių

Dieviškoje dramoje su Kristaus palaidojimu tarp Dievo ir Jo priešų įtampa dideja. Dievo priešai manė, kad jau jie savo pasiekė, kad Kristaus jau nėra pasaulyje. Bet Arkangelas Mykolas gali pakartoti: „Kas yra kaip Dievas? Kas gali nugalėti visagalią Dievą?“ Kristus trečią dieną kėlė iš numirusių dieviškoje garbėje. Jis sunaikino mirties gelonį. Jis atidarė, atpirktai žmonijai dangaus vartus į savo karalystę. Dievas savo kūrybą atnaujino. Kristus yra gyvas mūsų pasaulyje ir danguje. Jis pirmiausia pasirodė savo Motinai Marijai dieviškoje garbėje. Koks buvo Marijos džiaugsmas, išvydęs savo mieliausią Sūnų Jo garbėje, niekas mums negalės apsaityti.

Prisikėlęs iš numirusių Jėzus aplankė savo draugus, kurie taip pat daug iškentėjo Jo kančios metu. Marija Magdalietė su prisikėlusiu iš numirusių Viešpačiu susitiko, kai ji buvo nuejusi sekmdienį anksti rytą prie kapo su kvepalais. Viešpats Jėzus susitiko su Lozorium daržė, pranešdamas jam, kad viskas yra at-

baigta. Jis pasakė, kad atėjęs jam už viską padėkoti ir paprašė tuojau pranešti draugams susirinkti paskutinės vakarienės salėje. Viešpats Jėzus apsiėmė Juozapui Arimateiečiui ir Nikodemui, pasirodė ištikimiesiems pie-menims. Kelionėje į Emmaus prie dviejų mokinių prisijungė ir su jais valgė vakarienę ir aiškino, kodėl Jam reikėjo kentėti ir numirti. Prisikėlęs iš numirusių Viešpats Jėzus su apaštalais bendravo iki įžengimo į dangų. Jis juos mokė ir kartu valgė, kad parodytų, jog Jis gyvas ir tas pats jį mokytojas.

Dievo Motina Marija, apaštalai, visi Kristaus draugai turėjo išgyventi nepaprastą džiaugsmą, išgirdę ir pamatę, kad mylimasis Marijos Sūnus Jėzus Kristus yra gyvas ir yra dieviškoje garbėje. Jų Velykos buvo nepaprasto džiaugsmo šventė. Ir mūsų Velykos yra džiaugsmo šventė tiems, kurie myli Dievą. Didįjį Šeštadienį, šventinant velykinę žvakę, diakonas arba kunigas gieda: „Adomo nuodėmė iš tikro buvo prasminga, nes Kristaus mirtis ją išildė! Tikrai laiminga ta kalte, kuri susilaukė tokio didžio Atpirkėjo!“ Iš čia ir iš Dievo gailestingumo gaunamų malonių susidaro įspūdis, kad Dievas nutarė įsikūnyti po to, kai Adomas nusidėjo. Tarsi be Adomo nuodėmės nebūtų buvę įsikūnijimo. Įsikūnijimo pas-lapties nutarimas įvyko Dievo amžinybėje. Kaip Dievas yra amžinas, taip ir Jo įsikūnijimo nutarimas yra amžinas. Ka-prieš mūsų pasaulio sukūrimą Dievas veikė, mes nežinome.

Bet mūsų pasaulis yra sukurtas, kad Dievas jame įsikūnytų. Viskas, kas yra atsiradę mūsų pasaulyje ir kas įvyksta yra suderinta su įsikūnijimo paslaptimi.

Visagaliai Dievui nieko vi-soje Jo amžinybėje netrūksta. Jis yra Švč. Trejybės buities pilnybė. Ko jam pritrūko, tai patirties, ką reiškia kentėti ir ką reiškia numirti. Kai Vieš-pats Jėzus pradėjo aiškinti savo mokiniams, kad Jam reikės daug iškentėti, kad bus nužudytas, Petras, pasivadinęs Jį į šalį, pradėjo drausti: „Niekų gyvu, Viešpatie, tau neturi taip atsitikti“. O Jėzus jį išbarė: „Eik šalin, šėtone! Tu man papiktinimas, nes mąstai ne Dievo, bet žmonių mintimis“ (Mt. 16, 22-23). Kunigai per Šv. Mišias prieš konsekraciją šaukia, Kristų žmo-nėms pristatydami. „Kai savo noru turėjo būti kančiai išduo-tas“. Atseit Jis galėjo apsigin-ti, bet savo noru laisvai pasi-davė kančiai ir mirčiai. Šitai ir yra noras patirti, kas yra bloga, kas yra kancija.

Su Kristumi Švč. Trejybė, Dievo buities pilnatvė, gavo ko neturėjo savo amžinybėje. Da-bar Švč. Trejybėje yra Dievo Sūnus Jėzus Kristus su pen-kiomis žaizdomis, kančios ir mirties ženklais. Dabar Dievas turi Motiną, kuri yra visos Dievo kūrybos žiedas danguje. Dievo kūrybos dramoje ir mes einame į amžinybę, kur reikia tos pačios patirties, kokią turi pats Viešpats Jėzus. „Aš manau, jog šio laiko kentejimai negali lygintis su busimąja garbe, kuri mums bus ap-reikšta“ (Rom. 8, 18).

Muz. Petras Aglinskas. Nuotr. J. Tamulaičio

GYVENIMAS MUZIKAI

Visada malonu *Draugo* puslapiuose skaityti apie mūsų jaunus žmones, darbu ir pasitangomis pasiekusius profesinių aukštumų. Vienas iš jų — Petras Aglinskas, muzikoje radęs savo sėkmę.

Petras muziką studijavo DePaul universitete ir baigė kompoziciją bakalauro laipsniu, o kompozicijos magistrą įsigijo Northwestern universitete. 1983 m. už simfoniją *Karnyzas Paneling* laimėjo „Honor's Concert“ premiją. 1990 m. parašė *Steel Grin* „Chicago Opera“ teatrui. Tai opera apie Rytų Europos pasitangas atgauti laisvę. Šis Petras kūrinyse muzikos kritikų buvo labai gerai įvertintas.

Petras Aglinskas yra daugelio modernios muzikos orkestrinių įrašų autorius. Jo kompozicijos jau pažįstamos ir Europos orkestrams. Neseniai vieną jo kūrinių atliko Monte

Carlo filharmonijos orkestras.

Petras yra ir gitaros virtuosas, dažnai dalyvauja su „Loop Group“, „Kapture“ ir „Afro-Rican“ poezijos/muzikos ansambliais. Šiuo metu jis vadovauja „Funk Bunker“ grupei, kuri groja jo kompozicijas. Pagrindiniai darbai: *Metalsonata*, *Steel Grin*, *Tele-kino*. Petras dėsto muzikos teoriją ir gitarą Loyola universitete.

Šių metų vasario mėn. Petras Aglinskas, kaip muzikos direktorius, dirigavo gražios sėkmės susilaukusį Loyola universiteto pastatymą *West Side Story*.

Sveikiname Petrą, sėkmingai dirbantį pamėgtoje profesijoje, linkėdami, kad Erata ir Euterpe jam visada būtų meilios ir dosnios mūzos.

Petras Aglinskas yra a.a. teisininko Algirdo ir a.a. ekonomistės Onos Aglinskų sūnus.

n.j.

ANIMACINIAI FILMAI
BALZEKO MUZIEJUJE

Penktadienį, balandžio 9 d., 7 val. vak. Balzeko Lietuvių kultūros muziejuje įvyks Lietuvos animacijos festivalio atidarymas. Atidaryme dalyvaus viena filmų kūrėjų, dailininkė Jūratė Leikaitė. Ji pristatys parodą, kurioje — originalūs geriausių lietuviškų animacinių filmų kadrai. Kiekvienas toks kadras yra dailininko nupieštas ant celuloido ir uždėtas ant kito lapo su pritaisyto fonu. Šiuos spalvingus meno kūrinius — į kuriuos galima žiūrėti kaip į vaikišką paveikslą, karikatūrą, mėgstamo filmo momentą ar kolekcinę retenybę — bus galima įsigyti už labai prieinamą kainą, taip paremiant dailininkus animatorius Lietuvoje.

Atskirą parodos dalį sudarys parodos organizatorės Jūratės Leikaitės darbai, ne tik kadrai iš jos tarptautinės premijos laimėtų filmų, bet taip pat tapyba, piešiniai ir knygų iliustracijos. Atidarymo metu Jūratė Leikaitė papasakos apie animacinių filmų kūrimą Lietuvoje, ant didelio ekrano bus parodyti keli jos sukurti filmai.

Balandžio 17 d. 3 val. po pietų Jūratė Leikaitė vadovaus animacijos pamokoms vaikams, kurių metu vaikai sukurs savo pačių filmą.

Balandžio 24 d. 7 val. vak. muziejuje vyks naujausių filmų peržiūra ir paskaita. K.V.

TURININGAS RENGINYS

Čiurlionio galerija šiais metais turtinga personalinėmis parodomis. Pirmiausia matėme Algirdo Petrausko iš Lietuvos atvežtus medžio drožinius. Savo eilės laukia O. Bražienės lietuviški karpiniai.

Greit sužinosite vieną trijų parodų istoriją: S. Balčiaus, T. Kirvaicio, S. Rakausko. Išduosiu ir tai, kad ruošiamą parodą, kaip staigmena operai. Šiuo metu taip pat vyksta Irenos Šaparnienės personalinė paroda. Rudenio numatytos dar kelios autorinės parodos.

Bendrame Čiurlionio galerijos kontekste noriu ypač paminėti tą ilgai lauktą Aldonos Pečiūrienės personalinę parodą. A. Pečiūrienė apibūdina kaip išradimą, kruopščią, entuziastingą parodą dalyvę. Aldona Pečiūrienė yra „geroji dviasia“. Pozityvi gyvenimo pozicija, ramumas, atsakomybės suvokimas, suteikia stiprybės aplinkiniams. Jos gyvenimo vedlys — kūrybiškumas namie, šeimoje, darbe, laisvalaikio. Todėl nenuostabu, kad dailininkė-tekstilinkė paruošė kompiuterine technika atliktų darbų kolekciją. Šių kūrinių technikai

nėra tikslaus termino: nepavadinai nei kompiuterine grafika, nei piešiniu. Tegul žiūrovas tiesiog mėgaujasi medžiagiškumu Aldonos Pečiūrienės kompiuterinėje grafikoje. Atidarymas — balandžio 9 d. 7:30 val.

Atidaryme — naujasis muz. Rikardo Soko vadovaujamas vokalinis ansamblis, kuris pirmą kartą koncertuos Jaunimo centro patalpose, nors čia jis gimė ir repetavo. Nuo pat susikūrimo ansamblui išprašauta didelė ateitis, nes repertuare — įvairių amžių kompozitorių kūriniai ir todėl, kad susibūrė vienmčiai. Artimiausiu metu su ansambliu, jo darbu ir vidiniu žaismingumu, kviečiame į parodos aptarimą žemutinėje Jaunimo centro salėje. Ten išskūrus poilsio ir sporto klubas maloniai priima Čiurlionio galerijos dailininkus ir svečius. Manau, kad ten gali gimti daug naujų sumanymų, pasiūlymų, parodų bei koncertų tuo pačiu metu.

Balandžio 9 d., penktadienio vakare, 7:30 Čiurlionio galerijoje. Jaunimo centras: 5600 S. Claremont Ave., Chicago, 773-778-7500.

Ula Juškytė

Lietuvių animacinių filmų kūrėja Jūratė Leikaitė.

ŠAUNIAI PASIRODĖ
LIETUVAITĖS

Kovo 19 dieną Maria katalikiškoje mergaičių gimnazijoje vyko kasmetinė šventė. Tai vadinamoji „Diversity“ diena. Gimnazijoje ši diena yra visuomet laukiama ir jai merginos bei mokytojai intensyviai ruošiasi. Įvairių būrelių, tautybių atstovai ruošia programą, kuria stengiasi kuo išraiškingiau parodyti savo gimtos šalies grožį, papročius, taip pat liaudiškas dainas bei šokius.

Be visų kitų šventės daly-

vių, šiais metais pasirodė ir Maria gimnazijos lietuaitės. Merginos, apsivilkusios lietuvių tautiniais rūbais, pašoko „Blezingėlę“, kurią repetavo beveik keturias savaites. Taip pat, padedamos sesers Jėanos, lietuaitės atliko Gintarės Jautakaitės parašytą dainą „Viespaties lelija“.

Pasak pačių merginų, pasirodyti pavyko gan neblogai, tačiau jos mano, kad galbūt galėjo pašokti ir geriau. Viena ar kitaip, lietuaitės, atlikusios paskutinį numerį, susilaukė bene daugiausia plaukimų bei pritrimo šūkinių.

Dar visą savaitę po to mokinės gyrė merginas už jų nuostabią koncertą. Pasak Loretos Gudėnaitės, prieš pasirodymą ji labai jaudinosi. Tačiau, užlipus ant scenos ir pamčius palankius žiūrovų žvilgsnius bei šypsenas — jaudulys atsiložo. Loreta labai džiaugiasi, kad yra tokia diena, kai ir lietuaitės gali papasakoti apie savo tėvynę. Belieka tikėtis, jog ateinančios Maria gimnazijos lietuvių kartos bus tokios pat aktyvios, kaip ir mes.

Aistė Mackevičiūtė

RUOŠIAMOS POEZIJOS
DIENOS

Gegužės 21-22 d. Jaunimo centre, Čikagoje, ir Pasaulio lietuvių centre, Lemonte, JAV Kultūros taryba ruošia Poezijos dienas. Pakviestas ypatingas svečias iš Lietuvos — poetas Kornelijus Platelis, kuris taip pat yra ir Lietuvos Respublikos Švietimo bei mokslo ministras.

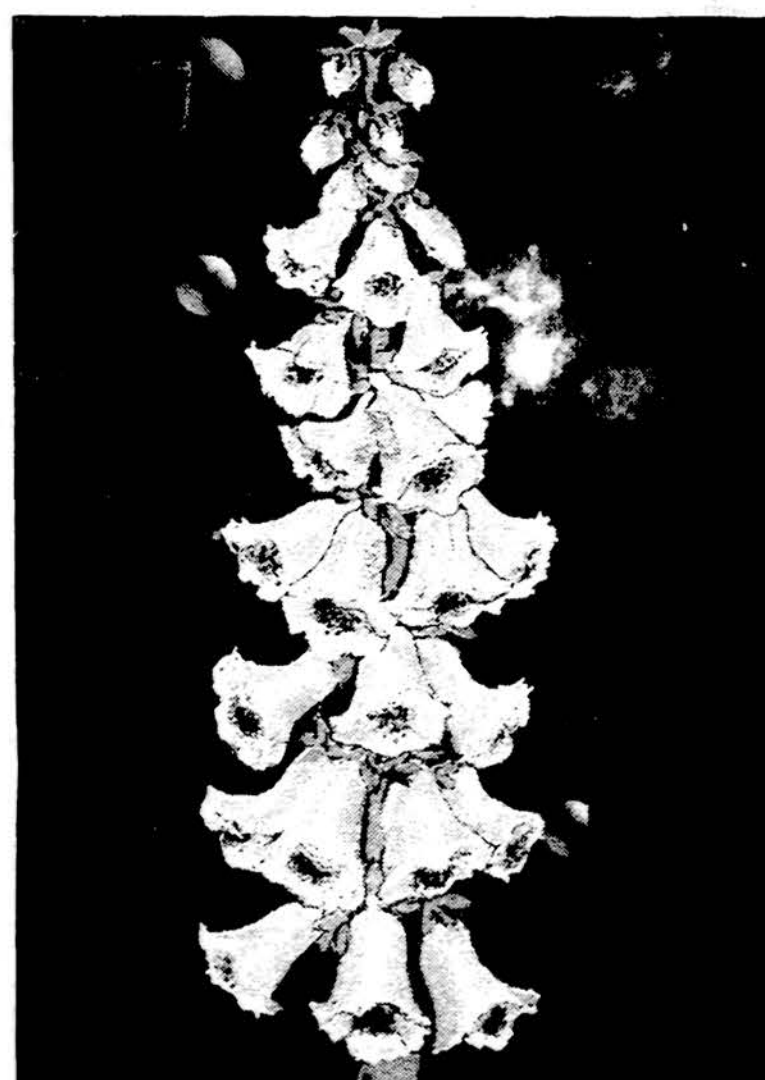
Čiurlionio galerijoje. Jaunimo centre, Algirdo Petrausko ir Sigito Balčiaus personalinėje parodoje. Š.m. sausio 29 d. Iš kairės: Aldona Jurkutė, Tomas Kirvaitis, Skirmantė Miglinienė, Algirdas Petrauskas, Algis Janušas, Ula Juškytė ir Sigitas Balčius. Nuotr. Zigmo Degučio

PERSONALINĖ PARODA

Dailininkė Aldona Stasiūnaitė-Pečiūrienė yra baigusi Vilniaus Dailės akademijos tekstilės fakultetą. Daug metų dirbo Vilniaus „Vilijos“ trikotažo įmonėje dizainerė. Čia ji sukūrė apie 2,500 trikotažo modelių ir raštų, kurie turėjo didelį pasisekimą. Dailininkės sukurtos rūbų kolekcijos buvo demonstruotos daugelyje pasaulio valstybių: Lenkijoje, buv. Čekoslovakijoje, Vengrijoje, Rumunijoje, Bulgarijoje, Suomijoje, Olandijoje, Danijoje, Belgijoje, Vokietijoje, Prancūzijoje, Graikijoje, Turkijoje, Irake, Čileje, Japonijoje ir JAV — Čikagoje, o taip pat beveik visose buvusios sovietų sąjungos respublikose. Dailininkės darbai buvo apdovanoti parodų medaliais ir diplomais, o 1985 m. jai suteiktas — Lietuvos nusipelnusios meno veikėjos vardas.

Aldona Pečiūrienė neapsiriboja vien tik darbų gamyba, ji aktyviai dalyvauja respublikinėse taikomosios dailės parodose su tekstilės darbais, atliktais batikos ir aplikacijos technika. Dailininkė surengė 3 personalines parodas Vilniuje: 1981, 1982 ir 1990 metais. Nuo 1976 metų Aldona Pečiūrienė — Lietuvos Dailininkų sąjungos narė, o nuo 1987 m. ir Lietuvos dizainerių narė. Nuo 1997 m. dailininkė A. Pečiūrienė dalyvauja Čikagos meniniame gyvenime.

Aldonos Pečiūrienės pirmą kartą su kompiuteriu pradedo dirbti „Vilijoje“, — čia kompiuterio pagalba ji kūrė nuostabių raštų trikotažo gaminius. Matyt todėl,

Aldonos Pečiūrienės kompiuterinė kompozicija.

atsiradus galimybei, ji vėl ansamblis „Kanklės“, pakviesėdo prie kompiuterio ir praleido begalę valandų, įsivandama naujas programas, eksperimentuodama, kol išmoko laisvai valdyti kompiuterinį pieštuką ir kitas kompiuterines galimybes.

Liucija Kryževičienė

ATVYKSTA „KANKLĖS“

Lietuvos Dailės muziejaus

Maria mergaičių gimnazijos moksleivės, pasirodžiusios „Diversity“ dienos programoje. I eilė iš kairės: Stefutė Utz, Rūta Stankevičiūtė, Lijana Pilelytė, Eglė Pratasaitė, Adelė Ročytė; II eilė iš kairės: Neringa Subataitė, Aistė Mackevičiūtė, Dalia Storganskaitė, Loreta Gudėnaitė.

Kadrai iš Jūratės Leikaitės animacinio filmo „Braskės ant eglės“.